

Arrest

nr. 158 543 van 15 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 februari 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. BAKI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 januari 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 27 februari 2012 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 26 februari 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 23.01.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

T.(...), D.(...) (...)

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Kosovo

Adres: (...)

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06 02 2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 December 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift d.d. 08 12.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 27 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, luidt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van de Staatsecretaris voor Migratie en asielbeleid

wordt aan T.(...), D.(...)

geboren (...) op (...)

van kosovo nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 26/03/2013 (...), het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Finland, Frankrijk, Griekenland, IJsland, Italië, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Zweden, Tsjechië, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Malta, Polen, Slovenië en Slowakije, Zwitserland tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art.7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980).”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt daarbij als volgt:

“[...] Verzoeker lijdt aan een ernstige posttraumatische stress-stoornis (PTSS/PTSD). Hij heeft een halsstarrige hoofdpijn en een totaal gestoorde slaap. Hij wordt geteisterd door panische nachtmerries sedert de oorlogssituatie. Verzoeker heeft een zeer grote angst en heeft een abnormale dagmoetheid en vermoeibaarheid. De fysieke en mentale concentratie en geheugenfuncties zijn ernstig gestoord. Verzoeker is erg depressief. Zijn leven lijkt hem definitief afgesloten. Vaak wenst hij nu al liever dood te zijn. Er is een ondragelijke angst om terug naar Kosovo te moeten. Wat een al even pseudo-paranoïde sfeer schept. Samengevat: een zeer invalidiserende toestand. Er is een ernstig gevaar voor zelfmoord.

Verzoeker kan geen normaal leven leiden. Dit is thans onmogelijk wegens ernstige invalidisering zoals hierboven beschreven door zijn PTSD-syndroom veroorzaakt.

Verzoeker neemt vele en verschillende medicatie om zijn ziekte het hoofd te bieden. Het gaat hier in eerste instantie om adequate psychofarmaca.

Een regelmatige opvolging door een arts of specialist is noodzakelijk. Een regelmatige follow-up door een neuropsychiater is onontbeerlijk en noodzakelijk. De absoluut noodzakelijke behandelingsduur kan vooralsnog niet met precisie worden vastgesteld. Wanneer verzoeker niet zal worden behandeld zijn de gevolgen nefast. Er zal zich een negatieve evolutie voordoen naar een toestand van chronische suicidale gevaarlijke depressie plus een toestand van chronisch vermoeidheidssyndroom, met negatieve alteratie en vermindering van de natuurlijke immuniteit (biochemisch, biologisch bepaald) met aldus een groot risico van definitief ongeneeslijk te worden.

Voormelde ziekte-toestand van verzoeker wordt gestaafd door de inhoud van de medische attesten die zich in het administratief dossier bevinden.

[...] Dat wel degelijk voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Uit het overgemaakte medische attest blijkt dat verzoeker wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat verzoeker niet in staat is om te reizen en dat een terug keer naar het herkomstland wel degelijk een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. Het bewijs werd door verzoeker geleverd door objectieve medische attesten.

De ziekte waaraan verzoeker lijdt, de graad van ernst van de ziekte, alsook de noodzakelijk geachte behandeling worden vermeld in het standaard medisch attest. Minstens kan de graad van ernst worden afgeleid uit de ziekte zelf, de behandeling en uit de gevolgen indien de behandeling zou worden stopgezet. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft evenmin rekening gehouden met de overige medische attesten die zich in het administratief dossier bevinden, en die tevens de graad van ernst van de ziekte aangeven.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging en de aangehechte medische attesten voldoende en op een redelijke wijze in overweging werden genomen.

[...] Indien de Dienst Vreemdelingenzaken bijkomende informatie wenste, diende zij bijkomende onderzoekshandelingen te stellen en/of bijkomende informatie vragen aan verzoeker. Verzoeker wordt door de handelswijze van de Dienst Vreemdelingenzaken voor voldongen feiten geplaatst. Zeker nu de Dienst Vreemdelingenzaken het recht heeft om de gezondheidssituatie van verzoeker te verifiëren door een arts aangesteld door de administratie. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken werd genomen op een kennelijk onredelijke manier.

[...] De medische toestand van verzoeker is ernstig en zeer bedreigend voor de levenskwaliteit van verzoeker. De onderbreking van de behandeling zou ernstige gevolgen kunnen hebben zoals onder andere de verergering van de symptomen. Bij gevolg, is het bevel het grondgebied te verlaten ook gelijkwaardig aan een flagrante schending van het artikel 3 van het E.V.R.M. door het feit dat verzoeker, niet redelijk verzorgd zal kunnen worden.

Dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167). Het is de plicht van de Dienst Vreemdelingenzaken om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77), en er minstens op te antwoorden. Dat de motivering van de bestreden beslissing hieraan helemaal niet tegemoet komt.

Hierbij moet ook worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op onmenselijke behandeling na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dient te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Doordat de

Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met de concrete elementen van verzoekers situatie schendt zij het artikel 3 EVRM. Er is geen enkel deugdelijk onderzoek gebeurd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 26.02.2013 schendt artikel 3 EVRM.

[...] In toepassing van het eerste middel zijn de bestreden beslissingen dan ook nietig en strijdig met het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, strijdig met artikel 3 EVRM en tot slot strijdig met het redelijkheidsbeginsel.”

2.2.1. De eerste bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;”

Artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet waarnaar in voormelde bepaling wordt verwezen, stelt als volgt:

“Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”

Uit artikel 9ter, § 3, 3° juncto artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat het standaard medisch getuigschrift (hierna: het SMG) op straffe van niet-ontvankelijkheid de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling dient te vermelden.

In casu verklaarde verweerder de verblijfsaanvraag om medische redenen van verzoeker onontvankelijk op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en dit omdat het SMG van 8 december 2011 dat bij de aanvraag werd voorgelegd de graad van ernst van de aandoening van verzoeker niet vermeldt.

Wat de verplichte vermelding van de graad van ernst van de aandoening in het voorgelegde SMG betreft, wijst de Raad erop dat in het model van SMG zoals dit overeenkomstig artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient te worden gebruikt onder “punt B/ DIAGNOSE” een “gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter wordt ingediend” wordt gevraagd. Het gaat in dat model enkel over de “ernst van de aandoeningen”. Er is geen specifieke vraagstelling over de “graad van ernst” voorzien. Daarom volstaat het dat de graad van ernst uit het SMG blijkt, ook al is het uit het antwoord op een andere vraagstelling dan in het genoemde punt B (RvS 25 september 2012, nr. 220.747).

In een eerste onderdeel van zijn middel schetst verzoeker de medische problematiek waaraan hij lijdt. Een toetsing aan de stukken van het administratief dossier leert dat deze schets hoofdzakelijk een overname betreft van de beschrijving van zijn medische problematiek zoals deze door H. G. in een “medisch attest” van 3 maart 2011 werd gegeven. Dit attest werd voorgelegd aan het bestuur in een eerdere verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 29 maart 2011, doch verweerder stelde in zijn eerdere beslissing van 2 augustus 2011 vast dat H. G. levenslang werd geschorst door de Orde van Geneesheren omdat hij de vereiste voorwaarden voor de uitoefening van de geneeskunde niet meer vervulde waardoor het door hem opgestelde getuigschrift geenszins is te beschouwen als zijnde een medisch getuigschrift. De uiteenzetting in huidig verzoekschrift waarbij verzoeker aan de hand van het attest van voormelde levenslang geschorste dokter een beschrijving geeft van zijn medische problematiek is niet van aard het motief in de thans eerste bestreden beslissing dat specifiek in het SMG van 8 december 2011 de graad van ernst van verzoekers aandoening niet wordt vermeld te ontcrachten of te weerleggen. Dit onderdeel van het middel wordt op geen enkele wijze concreet betrokken op het SMG van 8 december 2011 dat bij de thans voorliggende verblijfsaanvraag werd voorgelegd. De Raad benadrukt dat de wetgever uitdrukkelijk heeft vooropgesteld dat, op straffe van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag, hierbij een SMG dient te worden gevoegd dat onder meer de

graad van ernst van de aandoening vermeldt. Aldus blijkt ook geenszins dat verzoeker kan verwijzen naar allerhande niet-geuide overige medische stukken zoals deze voorhanden zijn in zijn administratief dossier – en al zeker niet naar stukken waarvan is komen vast te staan dat deze zijn opgesteld door een persoon die levenslang is geschorst als arts – waaruit volgens hem alsnog de graad van ernst van zijn aandoening zou blijken.

In een tweede onderdeel van zijn middel stelt verzoeker allereerst dat uit het door hem bij de aanvraag voorgelegde SMG van 8 december 2011 zou blijken dat hij *“wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat verzoeker niet in staat is om te reizen en dat een terug keer naar het herkomstland wel degelijk een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit”*. De vraag of een ingeroepen medische aandoening een vreemdeling verhindert te reizen en of deze een reëel risico inhoudt voor diens leven of fysieke integriteit, heeft evenwel betrekking op de inhoudelijke medische beoordeling zoals deze in een latere fase door een aangewezen ambtenaar-geneesheer dient te worden gemaakt. Deze beoordeling is thans nog niet aan de orde, nu enkel de vraag voorligt of het SMG de wettelijk verplicht gestelde vermeldingen bevat. De vraag of een aandoening een voldoende ernst heeft in het licht van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die een inhoudelijke beoordeling van de medische problematiek vereist, is een vraag van een andere orde dan de vraag of het SMG melding maakt van de graad van ernst van de aandoening. Louter ten overvloede merkt de Raad in dit verband ook nog op dat verzoeker op geen enkele wijze duidt waar in het voorgelegde SMG dan wel zou staan vermeld dat verzoeker niet kan reizen of dat zijn aandoening een imminent risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit dat een terugkeer zou verhinderen.

Vervolgens betoogt verzoeker als volgt: *“De ziekte waaraan verzoeker lijdt, de graad van ernst van de ziekte, alsook de noodzakelijk geachte behandeling worden vermeld in het standaard medisch attest. Minstens kan de graad van ernst worden afgeleid uit de ziekte zelf, de behandeling en uit de gevolgen indien de behandeling zou worden stopgezet.”*

Verzoeker betoogt aldus op zeer algemene wijze dat de graad van ernst van zijn aandoening wel degelijk zou zijn vermeld in het door hem bij zijn verblijfsaanvraag gevoegde SMG, doch zonder de minste toelichting te geven uit welke concrete vermelding in dit SMG dan wel de graad van ernst van zijn aandoening zou blijken. Gelet op de van toepassing zijnde wettelijke bepalingen zoals hierboven weergegeven, blijkt ook dat de wetgever beoogde dat de graad van ernst van de aandoening afzonderlijk en uitdrukkelijk dient te worden vermeld, naast de vermelding van de aandoening en de hiervoor noodzakelijke behandeling, waardoor verzoeker ook geenszins kan volstaan met op algemene wijze te stellen dat de vermelding van de graad van ernst van zijn aandoening diende te worden aangenomen gelet op de vermelding van de ziekte en de hiervoor noodzakelijke behandeling. Verzoeker maakt verder ook nog niet aannemelijk dat verweerder kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld door de vermelding dat bij stopzetting van de behandeling er sprake kan zijn van *“toename depressie neiging”* en *“toename angst voor [onleesbaar]”* niet te beschouwen als zijnde een duidelijke en uitdrukkelijke vermelding van de graad van ernst van het ingeroepen post-traumatisch stresssyndroom. Er blijkt niet dat deze vermelding een duidelijke aanwijzing geeft in welk stadium of welke toestand de ziekte zich bevindt of dat uit een toename van bepaalde symptomen die veelal eigen zijn aan deze aandoening duidelijk blijkt wat de graad van ernst is van het post-traumatisch stresssyndroom waaraan verzoeker lijdt. Verzoeker toont aldus niet aan dat verweerder ten onrechte heeft vastgesteld dat het voorgelegde SMG de graad van ernst van de ziekte niet vermeldt.

In zoverre verzoeker nog stelt dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met de overige medische attesten die zich in het administratief dossier bevinden, en die volgens hem eveneens de graad van ernst van de ziekte zouden aangeven, herhaalt de Raad dat de wetgever – op straffe van niet-ontvankelijk van de aanvraag – heeft voorzien dat bij de aanvraag een SMG dient te worden gevoegd dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag en dat de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt. Er blijkt niet dat verzoeker bij zijn aanvraag een ander SMG voorlegde, dan dit van 8 december 2011, dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de aanvraag. Aldus blijkt niet dat het bestuur in de eerste bestreden beslissing rekening diende te houden met de overige medische stukken zoals deze voorhanden zijn in het administratief dossier van verzoeker, die niet zijn opgesteld overeenkomstig het model van SMG of die ouder zijn dan drie maanden voorafgaand aan de aanvraag.

Verzoeker is in een derde onderdeel van zijn middel van mening dat het aan verweerder toekwam om, indien hij van oordeel was dat het bijgevoegde SMG de wettelijke vereiste graad van ernst van de aandoening niet vermeldt, hem te contacteren om bijkomende informatie op te vragen. De Raad wijst er

evenwel op dat het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet inhoudt dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet volstaan (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust immers bij de indiener zelf, die alle elementen moet bijbrengen die hij nuttig acht om zijn aanvraag te rechtvaardigen, en dit in het licht van de bepalingen waarop hij zich beroept en die hij derhalve wordt geacht te kennen. Verzoekers stelling dat hij voor voldongen feiten zou worden geplaagd kan niet overtuigen. Verzoeker kan worden geacht te weten dat hij bij zijn aanvraag een SMG diende te voegen waarin ook de graad van ernst van zijn aandoening werd vermeld. Niets verhindert hem ook een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen die wel is onderbouwd met alle vereiste wetsconforme stukken. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursverhouding geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450) en verzoeker kan zijn eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op het bestuur. Dat verweerder onzorgvuldig zou hebben gehandeld door verzoeker niet te contacteren met het oog op de voorlegging van een SMG dat alsnog alle wettelijk vereiste vermeldingen bevat, is derhalve niet aangetoond. Enig kennelijk onredelijk handelen blijkt aldus evenmin.

In zoverre verzoeker in dit verband nog betoogt dat het kennelijk onredelijk is waar verweerder zijn verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaarde omdat het SMG de graad van ernst van zijn aandoening niet vermeldt, terwijl het bestuur de mogelijkheid heeft een arts aan te stellen die zijn gezondheidstoestand kan verifiëren, gaat hij andermaal voorbij aan de duidelijke wettelijke bepalingen die het bestuur opleggen de verblijfsaanvraag onontvankelijk te verklaren indien het SMG de graad van ernst van de aandoening niet vermeldt. Er blijkt niet dat verweerder indien hij vaststelt dat de graad van ernst niet wordt vermeld in het SMG nog een beoordelingsbevoegdheid heeft. Er dient te worden aangenomen dat deze opgelegde verplichting ook net tot doel heeft om te verzekeren dat een ambtenaar-geneesheer in een volgende fase beschikt over alle relevante medische gegevens die hem in staat stellen om een inhoudelijk advies te verstrekken in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zo staat als volgt te lezen in de wetswijziging waarbij onder meer het artikel 9ter, § 3, 3° werd ingevoerd in de Vreemdelingenwet:

“Door [...] meer precieze eisen te stellen van de informatieve pertinentie van het medisch getuigschrift dat moet worden voorgelegd, wordt de procedure duidelijker gekaderd. Zo zal er een standaard medisch getuigschrift worden voorzien via een koninklijk besluit, vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Het medisch getuigschrift dient in elk geval zowel de ziekte, haar graad van ernst als de noodzakelijk geachte behandeling te vermelden, gezien de beoordeling van deze drie gegevens noodzakelijk is wel men de finaliteit van de procedure eerbiedigen.” (Wetsontwerp 9 december 2011 houdende diverse bepalingen (I), Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 771/001, p. 147).

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aannemelijk maakt dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft vastgesteld dat het bij de verblijfsaanvraag voorgelegde SMG van 8 december 2011 de graad van ernst van de aandoening niet vermeldt. Gelet op deze vaststelling kon verweerder ook niet anders dan de verblijfsaanvraag onontvankelijk te verklaren.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting aldus niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing zou zijn genomen met miskennis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.2. Verzoeker voert daarnaast aan dat de tweede bestreden beslissing, gelet op zijn gezondheidstoestand, is genomen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM houdt een absoluut verbod in op foltering of op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hiertoe is vereist dat de betrokkene doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij zal worden verwijderd een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Er wordt benadrukt dat volgens het EHRM socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114). Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat daarbij allereerst vast dient te staan dat het een medische aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Hoewel het EHRM inderdaad vaak de behandelmogelijkheden in het land van bestemming onderzoekt, wordt er toch geen schending van artikel 3 van het EVRM aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek. Indien er geen vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van de aandoening blijkt, hoeft er in het kader van artikel 3 van het EVRM derhalve geen verder onderzoek naar de behandelmogelijkheden in het land van bestemming te worden gedaan (RvS 28 november 2013, nr. 225.632).

Verzoeker betoogt dat zijn medische toestand ernstig is en zeer bedreigend voor zijn levenskwaliteit en dat een onderbreking van de behandeling ernstige gevolgen zou kunnen hebben, zoals een verergering van de symptomen. Hij geeft hierbij ook aan dat hij in zijn land van herkomst geen adequate medische zorgen zal kunnen genieten.

De Raad stelt vast dat in de thans voorliggende zaak niet blijkt dat er sprake is van een ernstige, kritieke gezondheidstoestand of van een zeer vergevorderde aandoening. Uit het SMG van 8 december 2011 blijkt dat de behandelende arts aangaf dat verzoeker lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom, doch verzoeker weerlegt de vaststelling in de eerste bestreden beslissing niet dat de graad van ernst van deze aandoening niet wordt geduid. De Raad is van mening dat dit voorgelegde medische stuk niet toelaat vast te stellen dat de thans voorliggende aandoening van verzoeker getuigt van een zodanige ernst dat deze aanleiding kan geven tot de vaststelling dat artikel 3 van het EVRM zou zijn miskend. De behandelende arts gaf als dusdanig ook geenszins aan dat de aandoening verzoeker zou verhinderen te reizen en gaf evenmin op duidelijke wijze aan dat er sprake zou zijn van enig ernstig levensbedreigend risico, ook niet bij stopzetting van de behandeling. Er blijkt verder niet dat in dit verband rekening dient te worden gehouden met getuigschriften die door een levenslang geschorste arts zijn opgesteld. Daarnaast kan de Raad ook slechts vaststellen dat het voorgelegde SMG uitdrukkelijk melding maakt van het feit dat verzoeker in 2002 in Kosovo reeds psychiatrisch werd opgenomen, waardoor er sterke aanwijzingen zijn dat hij aldaar reeds een behandeling kon genieten. Verzoeker laat na ook maar het minste bewijs voor te leggen dat een verdere behandeling in zijn land van herkomst niet mogelijk zou zijn, of niet adequaat zou zijn.

In de thans voorliggende omstandigheden kan de Raad niet vaststellen dat er sprake zou zijn van *“zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*.

De Raad merkt verder ook nog op dat in artikel 3 van het EVRM geen uitdrukkelijke motiveringsplicht kan worden gelezen. Een louter vermeend gebrek aan onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM kan ook niet volstaan om vast te stellen dat de hoge drempel vereist door dit wetsartikel is bereikt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft eveneens een schending inroept van het redelijkheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit bevel is gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet in beginsel in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (*“moet”*), *“(o)nvorminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. Enige schending van een hogere rechtsnorm wordt evenwel niet aannemelijk gemaakt. Verzoeker betwist op zich ook niet dat hij zich in de toepassingsvoorwaarden bevindt van deze wetsbepaling. In deze situatie, gelet op voormelde gebonden bevoegdheid, blijkt niet dat verzoeker zich nog dienstig kan steunen op enige schending van het redelijkheidsbeginsel wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

2.2.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS